

ONE

MAGAZINE

St. Jan de Doperparochie
Vecht en Venen

OMZIEN NAAR ELKAAR = OMZIEN NAAR DE ENE

Jaargang 1 - no 1 - juni 2014

Pinksteren | Interview met Harry & Gerard | ONE toegelicht

Al in hun studietijd in Nijmegen komen Harry Huisintveld en Gerard Griffioen elkaar tegen. Collegiaal contact ontstaat voor het eerst rond 2004 in Vecht en Venen tijdens het traject gericht op samenwerking tussen de voormalige parochies. In verschillende rollen werken zij sindsdien met elkaar samen. Hun persoonlijke relatie kent daarbij ups en downs. De uitvaardiging van het decreet door monseigneur Eijk, (naar aanleiding van de Witte Donderdagviering in 2013 in Abcoude, waarin Harry Huisintveld voorging) en alle emoties en verwickelingen daarom heen, hebben bij beiden de wens tot nieuw contact doen ontstaan. 'Omzien naar elkaar' werd daarmee een mooi thema voor een interview met hen.

Twee dagen geleden is pater Frans van der Lugt in Homs, Syrië vermoord. Zo'n schokkende gebeurtenis stemt tot nadenken...

Harry: Blijft eerst stil "Een geliefd mens, één met zijn volk, een mens die staat voor alle mensen die opkomen voor gerechtigheid, wordt vermoord. Wat is er met iemand gebeurd, dat je juist zo'n mens vermoord?"

Gerard: "Wat een onvoorstelbare bruggenbouwer was deze man. Ik heb diep respect voor hem, die, balancerend in een complexe, uitzichtloze situatie, geen partij kiezend, leefde met mensen, ongeacht hun achtergrond. Zijn gewelddadige dood schokt wereldwijd. Maar waar de liefde lijkt te hebben verloren, blijkt zaad gezaaid, dat zal ontkiemen. En liefde zal het laatste woord hebben."

Wat is jullie lievelingsplek, wat is de plek waar je misschien wel het liefst bent?

Gerard: "Langs de Angstel, in die natuur, met bloeiende bomen, water dat kabbelt: daar rijd ik voor om. Maar ook ben ik graag midden in de stad Amsterdam, de stad waar ik geboren ben: het gekrioel, de oude panden. Geweldig! Daar ben ik thuis."

Harry: "Als ik 's avonds thuis kom en ik zit in mijn stoel, lees wat ..., luister naar muziek ..., zit wat te filosoferen: dan, daar voel ik me thuis. Maar ook voel ik me thuis in het ziekenhuis waar ik wekelijks kom. Ik voel me daar thuis om de zorg die krijg, om de genezing die ik zoek."

Wat betekent voor jullie 'Omzien naar elkaar' in jullie dagelijks leven? In jullie persoonlijke geloof?

Harry: "Bekommernis hebben, in tegenstelling tot de wereld waarin we verkeren, waarin veel gericht is op 'hebben': dit hebben, dat hebben. Op harts-

niveau komen, kwetsbaarheid laten zien, dat is het punt van echte ontmoeting. Een luisterend oor en een open oog bieden aan je medemens. Dat is deels mijn vak als therapeut. Betrokkenheid op de ander, op wat die is. Dat is ook het kernwoord van Jezus van Nazareth, die voorkeur had om naar kwetsbaren toe te gaan; die vervolgens beter bij hem weggingen. God heeft naar ons omgezien, naar de ellende van zijn volk. Op het eind, lijkt dat niet zo te zijn: Jezus, zijn geliefde zoon, sterft. De gedachte 'God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten' dringt zich op. Wat met mensenogen niet te zien is, is voor mij een zekerheid: God laat je niet, beter gezegd: nooit in de steek. Hoe? Laat dat maar aan God over."

Gerard: "Omzien naar elkaar heeft voor mij te maken met de Godsnaam, die God aan Mozes bekend maakt in de verschijning bij het brandend braambos 'Ik ben...'. 'Er zijn' voor mensen..., luisteren..., ervaren..., gaan als een bedelaar, meegaan met vragen volop, met onmacht en boosheid. Wetend dat iedereen een ander mens in de steek kan laten. Maar ook wetend dat God ons nooit in de steek laat. Als een moeder, als een vader staat Hij naast mensen. Dat is ons Paasgeloof, dat we opstaan: 'Dode, dode sta op!' Dat is het allerbelangrijkste: dat we er ZIJN. Natuurlijk het komt vaak niet uit, als er een beroep op je wordt gedaan. Veelal vinden we toch de kracht en energie om er te zijn. Er zijn ..., omdat Hij er is, ook voor mij!"

Harry: "Om te kunnen omzien naar een ander, moet er ook naar jou worden omgezien. Niet in de zin dat het afhankelijk maakt. Dat niet. Wel, omdat je eenvoudigweg niet vanuit je hart kunt leven zonder de ander."

Gerard: "'You are the beloved son/daughter of God': vanuit die levenshouding hebben we een zending, een opdracht. Van daaruit kunnen wij vrije mensen zijn."

Harry: "Toch denk ik dan ook: dat redt God niet alleen. Als mensen niet naar elkaar omzien, wordt het niks. Als mensen echter al naar elkaar kunnen omzien, hoe goed zal God dan wel niet zijn! Het woord God komt nogal eens voor in dit interview. Maar laat er geen misverstand over zijn: in het omzien naar elkaar moeten mensen God 'doen'."

Gerard: "Als je niet gedragen wordt, gegrepen wordt, door God zelf, dan lukt het niet. Zo af en toe kun je enorm genoeg hebben van zoveel leed, zoveel machteloosheid, zo klem te zitten dóór mensen. En toch gaat het dan weer stromen, door samen te vieren: his passion, my passion; zijn lijdensweg, onze lijdensweg."

Harry: Of God van mij houdt? Je kunt er de vinger niet op leggen. Ik hoopt het, ik verlang het... Het kan door muziek zijn, bijvoorbeeld van Oosterhuis, dat Het door mij heen stroomt. Tenslotte bij 'omzien naar elkaar' is 'aandacht' het kernwoord: Kom, ga eens zitten en vertel!"

Wanneer is omzien naar elkaar moeilijk?

Harry: "Als mensen niet kwetsbaar durven te zijn, in hun macht gaan zitten. Dan kun je 'omzien naar elkaar' vergeten. In boosheid kun je nog kwetsbaar zijn. Als je op macht uit bent, is dat een verloren zaak."

Gerard: "Angst en arrogantie maken, dat men niet naar elkaar kan of wil omzien. Deze kunnen zowel in mij als in andere mensen een rol spelen. Mensen op verantwoordelijke posities moeten die drempels slechten. Zij mogen zich niet aan hun verantwoordelijkheid onttrekken en die aan anderen overlaten."

Hoe is naar jou, naar jullie omgezien in de afgelopen tijd?

Harry: "Heel veel mensen hebben mij duidelijk gemaakt, dat ik het in hun ogen niet verkeerd heb gedaan. Ze hebben mij een hart onder de riem gestoken door te zeggen 'blijf in jezelf geloven'. Velen gaven en geven mij een kloep op de schouder. Onlangs nog, gaf iemand mij twee mooie boeken cadeau, als troost, als steun, omdat ik in deze Goede Week niet kon voorgaan. Er zijn mensen die mij, nog steeds, mailen, omdat ze aan de gang van zaken rond het decreet pijn ervaren. Burgers, parochianen, mensen in en buiten de kerk, die me schrijven: er is écht naar me omgezien!"

Gerard: "Door goede mensen in team en bestuur en door een kring van vrienden, heb ik mij gedragen geweten. Door mijn beleving dat de Ene naar mij heeft omgezien, ben ik overeind gebleven. Daarbij zijn de gesprekken met ons drieën heilzaam, helend, ondanks allerlei vragen die er leven."

Wat heb je gemist als het gaat over 'omzien naar elkaar'?

Harry: "Van sommige collega's heb ik niets gehoord ..., niet eens een kaartje. Ook vind ik het jammer dat de kardinaal niet heeft gezegd: kom nog eens praten..."

Hoe is het nu met jullie in relatie tot alles wat is gebeurd?

Harry: Met mijn verstand kan ik heel veel plaatsen. Onderuit gezeten, voel ik diep van binnen héél, véél verdriet. Sommige uitspraken hebben mij onder de gordel geraakt, die ervaar ik als gewetenloos.

Gerard: Zowel verstandelijk als emotioneel heb ik er last van, dat ik ben geconfronteerd met besluiten, zonder daarover gehoord te zijn. Dat brengt boosheid en verdriet en het gevoel van niet betrokken en gedragen te zijn.

En, hoe nu verder?

Samen pratend komen Harry en Gerard tot de gedachte dat ze de gesprekken met elkaar graag voortzetten: "Die doen ons beiden goed. En voor alles, moeten we de hoop niet verliezen." Meteen refereert Harry aan het gedicht 'De kleine hoop' van Charles Péguy, en Gerard citeert enkele regels:

*'het is dat kleine meisje hoop
dat al wat tussen mensen leeft
en al hun heen en weer geloep
licht en richting geeft,*

*'Het geloof, zegt God, waar ik het meest van hou,
de liefde, waar ik het meest van hou, is de hoop.
Geloof dat verwondert me niet.
Liefde, dat is geen wonder.
Maar de hoop, dat is bijna niet te geloven.
Ikzelf zegt God, ik ben ervan ondersteboven.'*

(Op de achterzijde van deze ONE treft u dit gedicht van Charles Péguy in zijn geheel aan.)

Het geloof waar ik het meest van hou,
zegt God, is de hoop.

Geloof, dat verwondert me niet.
Ik ben overal zo zichtbaar aanwezig,
in de zon en de maan en de sterren
aan de hemel
en in 't gewemel
van de vissen in rivieren,
en in alle dieren,
en in het hart van de mens, zegt God,
dat het diepste is
en het meest in het kind
dat het liefste is
dat ik ooit heb geschapen.
In alles wat boven en onder is
ben ik zo luisterrijk aanwezig,
dat geloven, zegt God,
in mijn ogen geen wonder is.

Ook liefde verwondert me niet,
zegt God.
Er is onder de mensen zoveel verdriet,
soms niet te stelpen,
dat je toch vanzelf ziet
hoe ze elkaar moeten helpen.
Ze zouden wel harten van steen
moeten hebben als ze voor een
die tekort heeft het brood
niet uit hun mond zouden sparen.
Nee, liefde, zegt God,
dat verwondert me niet.

Maar wat me verwondert,
zegt God, is de hoop.
Daar ben ik van ondersteboven.

DE KLEINE HOOP

Ze zien toch
wat er in de wereld allemaal omgaat
en ze geloven
dat het morgen allemaal omslaat.
Wat een wonder is er niet voor nodig
dat zij dat kleine hoopje hoop
nooit als overbodig ervaren
maar met voorzichtige gebaren
in hun hand en in hun hart bewaren,
een vlammetje
dat keer op keer weer
wankelt en dreigt neer te slaan
maar altijd weer weet op te staan,
en nooit wil doven.
Soms kan ik mijn eigen ogen niet geloven.

Geloof en liefde zijn als vrouwen.
Hoop is een heel klein meisje van niks.
Zij stapt op tussen de twee vrouwen
en iedereen denkt: die vrouwen houden
haar bij de hand, die wijzen de weg.
Maar daarvan heb ik meer verstand,
zegt God, ik zeg:
het is dat kleine meisje hoop
dat al wat tussen mensen leeft
en al hun heen en weer geloop
licht en richting geeft.
Want het is dat kleine meisje hoop
- je ziet het zwak zijn, bang zijn, beven,
je denkt soms dat het zo onooglijk is -
het is dat kleine meisje hoop
dat de mensen zien laat, zien soms even,
wat in het leven mogelijk is.

Het geloof, zegt God,
waar ik het meest van hou,
de liefde waar ik het meest van hou,
is de hoop.

Geloof, dat verwondert me niet.
Liefde, dat is geen wonder.
Maar de hoop, dat is bijna niet te geloven.
Ikzelf zegt God,
ik ben ervan ondersteboven.

ONE

Mijmeringen, 'want wij geloven in de verrijzenis'

Hebt u dat ook? Dat het u bezighoudt, wat er is, wat er komt als ons leven eindigt?

Hebt u dat ook? Dat uw vertrouwen in iets wat 'hemel' is, op het ene moment levend en op het andere moment ver te zoeken is?

Hebt u dat ook? Dat u zich enorm kunt optrekken aan iemand, die blijk geeft van dat vertrouwen? Dat u daar misschien ook wel wat jaloers op bent? Dat u hoopt dat dat vertrouwen mag gaan groeien?

Fascinatie voor leven na de dood

Zonder wetenschappelijk onderzoek kan worden geconstateerd dat de fascinatie van de mensheid voor een leven na de dood enorm groot is en dat al tienduizenden jaren lang. In de Steentijd -60.000 tot 10.000 jaar geleden gaf men al grafgiften mee in de vorm van sieraden en werktuigen, in de overtuiging dat de overledene deze giften aan gene zijde goed kon gebruiken. Egyptenaren kregen zo'n 3.000 jaar geleden een papyrusrol met spreuken mee in hun grafkist. Zo'n 17 meter lange sliert is al 187 jaar in bezit van het Rijksmuseum van Oudheden in Leiden. Dit 'dodenboek' hielp de dode de beproevingen op zijn reis door de onderwereld te doorstaan. In het Rijksmuseum te Amsterdam werd, deze zomer, een aantal grote (XXL) papieren kunstwerken geëxposeerd, waaronder een prent van een rouwstoet uit het jaar 1647. De overledene was Frederik Hendrik. Het bijzondere aan deze prent is, dat die 16 meter lang is (zie deel hieronder). Zo zijn er veel meer voorbeelden waaruit blijkt dat mensen in alle tijden, in allerlei culturen

nadenken over hemel, hiernamaals, leven na de dood, verrijzenis...

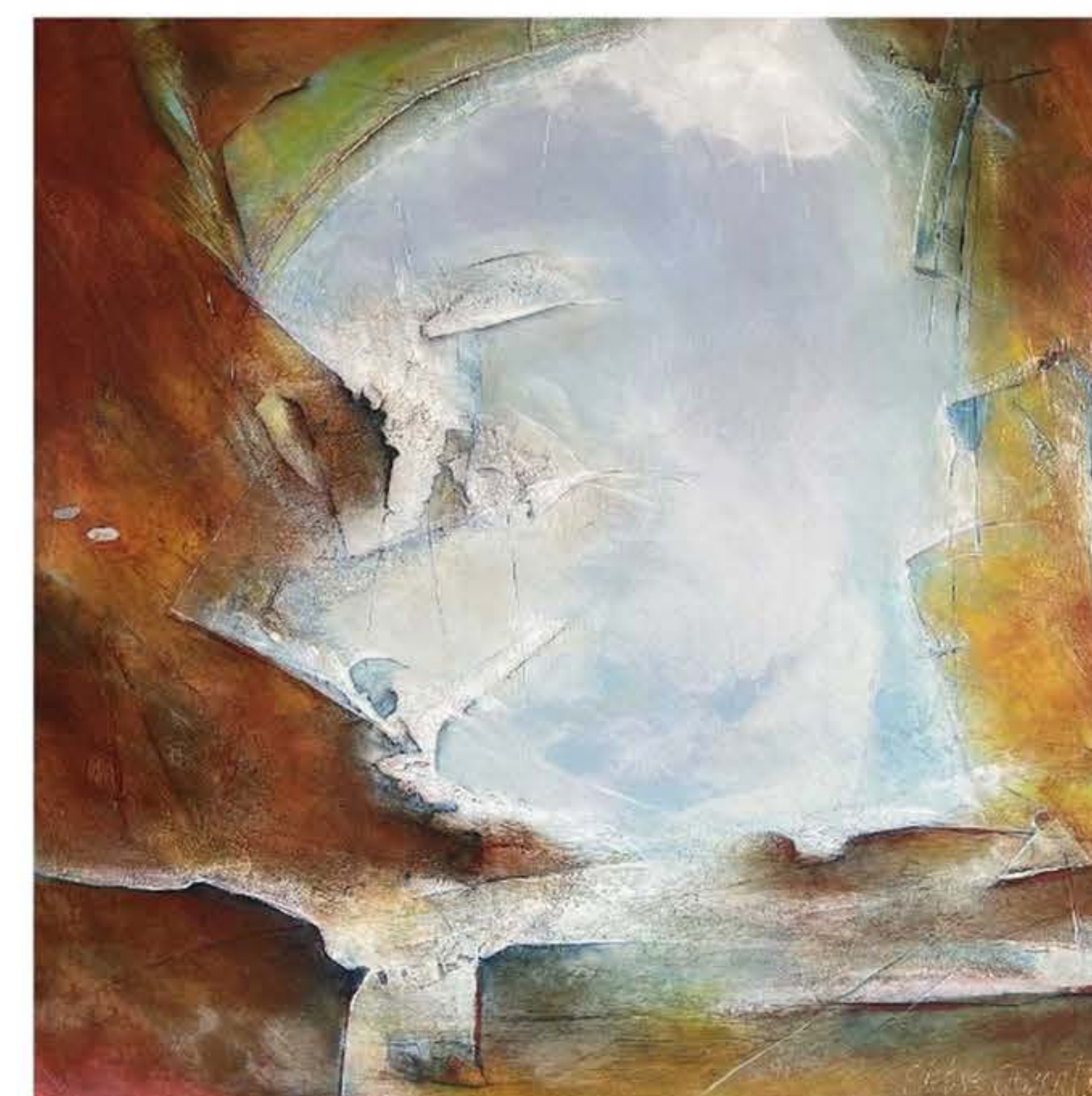
Deze fascinatie en mijn overdenkingen vormden, ook in het licht van het feest van Allerzielen, de aanleiding om aan priester-dominicaan Harry Huisintveld o.p. te vragen of hij over 'leven na de dood, over verrijzenis' met mij van gedachten wilde wisselen. De reden dat ik dit aan Harry heb gevraagd is eenvoudig uit te leggen: in de gebeden en preken van Harry ervaar ik een groot vertrouwen in wat na dit leven op ons wacht. Hij verwoordt dit onder meer met de zinsnede: 'want wij geloven in de verrijzenis'... En ook met de troostrijke tekst: 'het is moeilijk om te geloven in leven dat verder reikt dan de dood, in iets dat hemel is, in het weerzien van je dierbaren, het is ook moeilijk om erop te hopen, maar je kunt er in ieder geval naar verlangen...' Ik hoopte, dat hij met mij en daarmee met u, met jou wilde delen, wat hij daarbij denkt en voelt..., zodat we ons daaraan kunnen optrekken... Op een gewone maandagmiddag leidde dat tot mooie mijmeringen, die ik zo puur mogelijk heb trachten te verwoorden.

Mijmeringen door Harry Huisintveld:

"Als eerste zeg ik naar jou een tekst van de grote Augustinus, die ik zo mooi vind: 'Heer ik geloof, maar kom mijn ongelof te hulp'. Dat vind ik zo'n mooie zin..."

"Nu naar verrijzenis... Het is niet te vatten in een hoofdstuk, of dat je zegt 'ik zal vanavond eens een lezing geven, dan kunt u naar huis en dan hebt u het 'verrijzenisgevoel', nee, het is een vorming en die vorming in mij is, dat ik van mijn ouders het geloof heb gekregen..., en op een positieve manier mensen heb ontmoet die verstandig met het geloof omgingen. Dat daagde mij uit om ook eens de bijbel te lezen,

gedachten, want het water moest bij die ouders toch tot aan de lippen staan... Dan kun je niet zeggen: 'alles komt wel goed'. Maar wat ik wel kon zeggen was, 'dat er een duifje kwam aanvliegen met een takje in zijn bek', en dat vond ik hoopvol... Dat durfde ik tegen die ouders te zeggen: we gaan dit kindje nu begraven, maar dit duifje daalt neer, en misschien wel op de schouders van ieder van ons, zodat we geestkracht krijgen om van het leven te maken zoals God het bedoeld heeft op die eerste scheppingsdag: vreugdevol zorgen voor elkaar. En Hij zag dat het goed was, zeer goed.

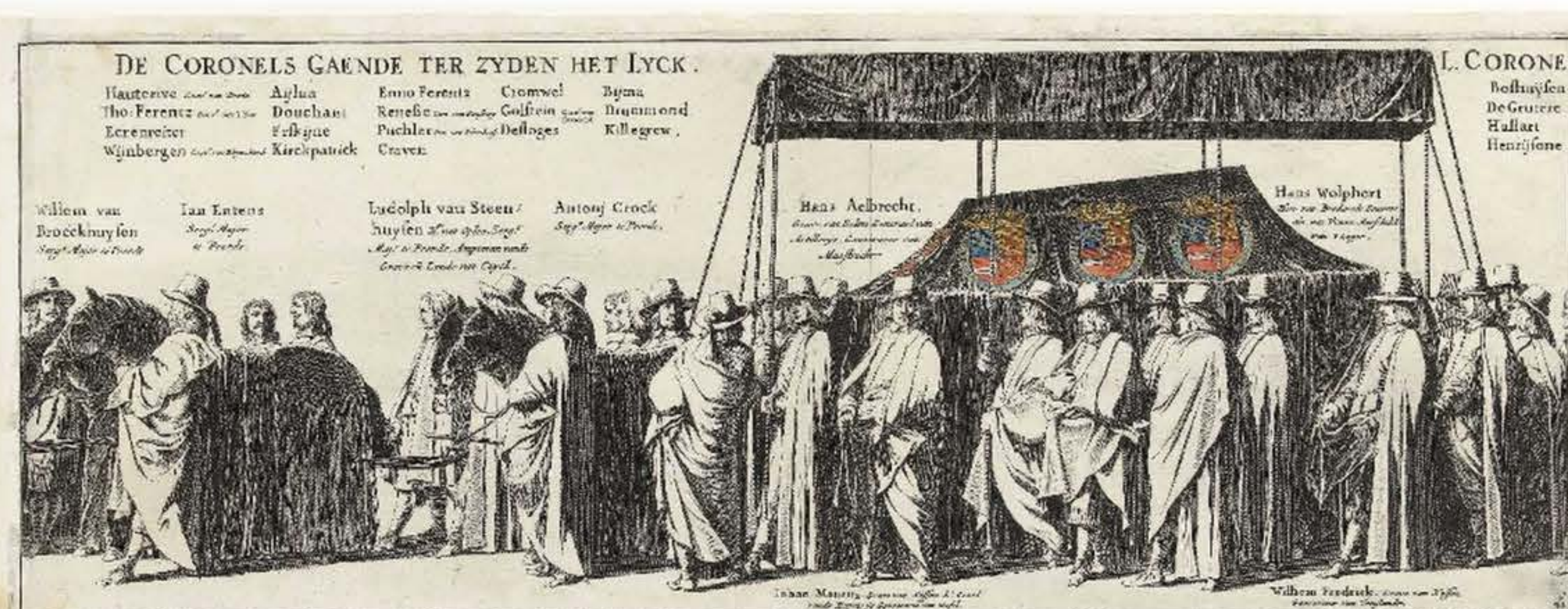
'Special eyes',
geschilderd door
Sietse Goverts:
een doorgang naar...

niet van kapt tot kapt, maar steeds afvragend 'wat betekent dat nou' en steeds meer zijn die verhalen rond Jezus voor mij bestaans-verhalen geworden."

"En net als ieder mens, dacht ik ook na over leven na de dood. Ik ben daarin geïnspireerd, enerzijds door het Scheppingsverhaal, anderzijds door het verhaal dat Jezus in de Hof van Olijven is. Het Scheppingsverhaal begint: 'de geest zweefde over de wateren, en Hij schiep nieuw leven'. En waarom vind ik dat nu zo mooi...? Ik heb een keer een kindje moeten begraven. Ik wist bij God niet wat ik moest zeggen. Ik heb toen een confrator gebeld en hem gezegd, dat ik niet wist wat ik moest zeggen. Die zei, zeg dat maar: 'dat de geest over de wateren zweefde, en Hij nieuw leven schiep'... Ik vond dat toen wat te schraal..., en ineens kwam de ark van Noach in mijn

En wat ik ook mooi vind aan het boek Genesis: het heeft vijf hoofdstukken en het laatste hoofdstuk eindigt met het verhaal van Jozef, Jozef die verkocht wordt aan Egypte. Het verhaal eindigt dat Jozef ons leert, dat het erop aankomt, dat we ons met elkaar verzoenen. Daar werd ik door geraakt... Je kunt je natuurlijk afvragen, waarom eindigt Genesis nu juist met dit verhaal... Mij inspireert het echter, dat mensen die er een 'puinbak' van gemaakt hebben, dat die tot verzoening komen."

Nu naar de evangeliën en naar Jezus van Nazareth... Ik heb altijd die zin mooi gevonden: 'zozeer heeft God de wereld liefgehad, dat Hij Zijn enige Zoon heeft gegeven en geschonken'. Dat is iets, wat ik me altijd met Kerstmis realiseer. En zijn weg gaat dan richting Golgota. Daar komt Hij in de tuin, Hij realiseert zich wat Hem te wachten staat. En dan staat er dat Hij

bloed en tranen zweet, en dan denk ik 'wat een gevecht moet dat geweest zijn, wat voor zin heeft dit?' Op de een of andere manier gebeurt er iets, dat Hij aan de liefde vóór ons en vóór de wereld geen enkele concessie wilde doen: Hij staat op en er is een diep zwijgen in Hem. Ik bedoel een stilte. Als Hij voor Pilatus staat, is Hij stil... Nou, als je me vraagt 'hoe kijk jij nou tegen de verrijzenis aan, dan zeg ik: ik hoop dat als ik van de dokter hoor, dat ik niet lang meer zal leven, dat ik dan zoiets zal kunnen zeggen als: 'ik geef mijn leven terug aan mijn schepper... -en..., dat is mooi gezegd, maar wat versta ik daar dan onder- dat ik dan 'geborgen ben in een liefde'..."

"Mensen zeggen weleens 'in herinneringen leeft iemand voort', maar die herinneringen houden vroeg of laat een keertje op en voor mij moet geloof iets meer zijn dan een goede herinnering. Je hoort in de kerk 'ja, hij leeft in ons voort, maar daar kom ik hier niet voor'. Wat is er, wat gebeurt er met mij, dat ik durf te zeggen: 'wat geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord, wat in geen mensenhart is opgekomen, dat heeft God bereid voor wie Hem liefhebben'? Ik kan mij daarover slechts in beelden uitdrukken... Gebrokenheid en licht zie ik dan ook altijd bij elkaar in mijn leven. Hoe is dat gebeurd? Ik denk, en dat klinkt een beetje ouderwets, doordat ik toch iedere dag iets aan gebedscultuur doe, ik bid de psalmen. Dat doen monniken iedere dag, en dat doe ik thuis ook. Soms gebeurt er niets, dan zit ik ze droog te lezen. Maar doordat ik een vorm heb, dat ik ruimte voor God maak, kan ik 's morgens bidden 'laat alles wat ik onderneem van U uit beginnen' en kan ik 's avonds zeggen 'dat alles wat ik ondernomen heb, dat dat door U voltooid wordt'. Dat zijn hele belangrijke gedachten voor mij, die me goed doen, maar die me ook oplettend maken, dat ik ook zelf daaraan meewerk. Het is niet dat het als een juk op me ligt..., het is wel zoiets dat vriendelijkheid, dankbaarheid, oprechtheid, betrokkenheid, of zoals Paulus dat zegt 'de vruchten van de geest', dat ik die op een eerlijke manier probeer te zijn."

"Terug naar die Jezus, die dan zo huilt... Bij het 'Erbarme dich' van Bach kunnen de tranen over mijn wangen lopen, omdat ik daarin het lijden zie, het afschuwelijke leed dat mensen elkaar aandoen, elkaar ook onderling kunnen kwetsen. En die kwetsuren zijn vaak niet meer te herstellen, die draag je met je mee. En dan lees ik in het laatste boek van die grote dikke

bijbel dat God àlle tranen zal drogen. Dan denk ik, wat een therapeut niet kan, geen psycholoog, gebeurt op het eind van je leven door God. Die loopt volgens mij met een grote zakdoek en droogt de tranen, niet alleen de zichtbare, maar vooral ook de niet gehulde tranen, de krassen op onze ziel. Nou, dat is dan een beeld, waarbij ik tot rust kom, wat mij kracht geeft. Het zijn steeds beelden. Ik had laatst een paar kaarsjes vanuit de kerk meegenomen en in mijn tas gedaan: die waren daar geknakt. Als ik iemand ga bedienen, neem ik een kaarsje mee. Toen heb ik zo'n geknakt kaarsje aangestoken en heb ik gedacht: ik vind dit zo'n mooi beeld: het kaarsje dat gebroken is, en het lichtje dat toch brandt... Nou dat is voor mij verrijzenis. Hoe die twee samenkomen: gebrokenheid en licht. Daar kan ik over glimlachen. Dan draag ik dat beeld met me mee.

Dus als het over verrijzenis gaat, probeer ik me in beelden of in woorden uit te drukken: 'niemand valt of hij valt in Uw handen', zoals Huub Oosterhuis dat zegt. Dat raakt me. Dus als ik iemand begraven moet en ik sta daar aan het graf en ik zeg 'we vertrouwen u aan God toe', dan weet ik dat dat woorden zijn, maar met woorden en met beelden moet ik het afdoen in het leven.

'Ons is alleen het proberen gegeven', T.S. Eliot.

Zoals de Engelse koningin begraven wordt... Op het eind, helemaal op het eind, komt er zo'n doedelzakspeler, waar ik helemaal niet van houd, ik vind het een rot geluid, die loopt dan door een gangetje heen, door een deur heen, en verdwijnt in een grote ruimte... Prachtig hoe dat in beeld werd gebracht. Een deur en dan die grote ruimte, loopt die zo naar buiten, en einde..., hoppa. Heb je het gezien, prachtig...

Ja, en hoe komt dat dan, dat ik dat zo ervaar? Ik heb de laatste tijd nog wel heel wat ziektes op mijn lijstje erbij gekregen, toen droomde ik heel vaak, dat ik in een groot huis rondliep, en daar aan mensen vroeg, 'waar is dan de uitgang?' Dan wezen ze me, en dan was het geen uitgang... Elke keer weer dat beeld van een groot, donker huis. 'Ja, ik zoek de uitgang...'. En die was daar dan weer niet, wel wat beangstigend: ik kon de uitgang niet vinden... En toen kwam tot me: 'ik moet durven geloven...' Dat beeld dat ik zag, dat ik dat huis via mensen niet uitkom, dat die me de weg niet kunnen wijzen, maar dat ik moet durven vertrouwen, dat als ik door die deur heenga, dat er een grotere ruimte ontstaat... Het was er ook licht..."

"Er was een Engels gebed tijdens de tijdens de uitvaart van de Engelse koningin, echt prachtig het gaat over hemel: 'Er zal geen donkerte zijn en ook geen schittering, maar een gelijk schijnend licht.' Prachtige beelden, zo mooi."

The Motet

**Bring us, O lord God, at our last awakening
into the house and gate of heaven,
to enter into that gate and dwell into that house,
where there shall be no darkness nor dazzling, but one
equal light;
no noise nor silence, but one equal music;
no fears nor hopes, but one equal possession;
no ends nor beginnings, but one equal eternity;
in the habitation of thy glory and dominion,
world without end. Amen.**

Tekst van John Donne (1571-1631); muziek van Sir William Henry Harris (1883-1973).

"Maar goed, als je zegt, 'hoe kom je nou aan je vertrouwen?', dan zeg ik: ik heb dus gaandeweg ontdekt dat ik door die vorm van dagelijks gebed toch iets meer het vertrouwen in Jezus ben gaan krijgen. Paulus heeft gezegd: 'Wij in Hem en Hij in ons'. Dat zijn woorden die ik voor tien jaar terug niet zou gebruiken, maar nu denk ik 'daar ligt een mysterie', dat ik soms niet vat, maar soms komt het in een beeld, wordt het me aangereikt, zoals dat van het geknakte kaarsje, of in iets wat ik lees, wat me dan ontroert, zodat ik denk, wat mooi gezegd eigenlijk."

"Terug naar het verrijzenisgeloof, ook in relatie tot Allerzielen: bij Allerzielen denk ik in de eerste plaats aan, hoe we elkaar aan de rand van de dood moeten loslaten; dat vind ik zo'n rotstreek van het leven. En al die mensen die zeggen 'je moet de dood accepteren', nou ik niet, het is er, ik kan er niet omheen, dat snap ik wel, maar daarna heb ik toch zoiets als, ja, hoe moet ik dat nu zeggen: bij mij is het niet het leven loslaten, maar zoals Gerard Reve het zegt: 'nader tot Hem'. Ik heb heel veel woorden nodig, om iets van verrijzenis aan mensen duidelijk te maken. En hoe leeft het nu bij mij? Geeft het je rust? Dan denk ik: dat weet ik niet. Ik denk als ik er echt voor sta, dan hoop ik dat ik net als al die eekhoortjes mijn beukenootjes kan opeten die ik in het leven ben tegengekomen... Dat het me de kracht geeft, dat ik durf te zeggen, ja, 'nader tot U' of 'in Uw handen'. Dat zal menselijkerwijs gebeuren. Het ene moment zal ik dan huilen, het andere moment zal ik erbij lachen... Maar ik hoop dat het laatste ook zoiets is van: doe maar Heer, doe dit nou maar, adieu, en we gaan naar de hemel. Ja en wat is dat dan voor een plek. Ik behoor toch bij die mensen die geloven dat we op de een of andere manier in een andere ruimte komen, waar toch iets van verbondenheid komt met

“Zelfs als je geloof maar zo groot is als een mosterdzaadje, durf er dan in te geloven dat daar groeikracht in zit. Dat is hoopvol...”

degenen waarmee we een dierbare band hadden. Ik zou bijna zeggen: 'anders zeg ik mijn kaartje bij de hemel op...' (haha). In het aardse leven heb ik ervan genoten als iemand zo iets zegt als: mijn lieve overleden zus komt me helpen. Ja, dan komt er een soort warmte deze kamer in...”

“Als je had geloofd, Harry zegt dat in één zin, dat verrijzenisgeloof, hoe is dat ontstaan?... Verrijzenisgeloof is niet iets waar je de vinger op kunt leggen, zo van nou als ik daar nu maar eens goed over nadenk, dan heb ik het. Nee, het wordt je geschonken. En daar vertrouw ik op, want als ik in mijn leven kijk en bedenk, wanneer waren er nu momenten, dat ik diep geraakt werd vanbinnen, dan zijn die op één hand te tellen, maar die zijn wel kostbaar.”

“Toen mijn broertje op zijn tweede bloedstilstand kreeg en hij het huis uit moest, helemaal verstijfd en niet meer kunnen praten, niet meer kunnen lopen, niet meer kunnen aangeven of hij pijn had -dat kon hij niet meer zeggen, nooit meer van zijn leven- toen gaf mijn vader hem een relikwie mee van de H. Gerardus. Dat lag thuis bij ons op een plaatje bij zijn beeld, en daar mochten we nooit aankomen, want toen geloofde ik nog heilig dat dat van zijn mantel was, zo'n draadje. Achteraf heb ik gedacht, nou ja dat zal wel, maar toen was dat 'waar wij niet aan mochten komen, wat bij het heilige hoorde', en juist dat kreeg hij mee. Toen hij in die ziekenauto wegreed, was er

toch iets bij mij 'ik ben nog bij hem', 'we zijn in elkaar verbonden'. Dat gaf me, heel even, zo'n diep gevoel. Voor mij was dat een religieuze ervaring van de bovenste plank.”

“Zoals ik dat ook een keer heb gehad, toen ik in Limburg was en ik bij de Benedictijnen wilde gaan bidden. Ik ging naar het koorbed en dan moest je voor het klooster wachten. Vijf minuten voor die tijd deden ze de deur open van het gastenverblijf en dan kon je binnen komen. Ik had een gebedshouding en ik stond te kijken naar dat Limburgse dal en de zon die over de dalen speelde, de ene keer in dit dal en dan in het andere dal. En zo is het met je leven ook, soms schijnt Hij in de donkerte, maar Hij schijnt ook in het licht. En toen begon dat klokje te luiden... Het was even zo, dat ik helemaal opgenomen was in het geheel.”

“Nou... Verder heb ik gewoon plezier aan wat andere mensen mij aanreiken of wat ikzelf als bevrijdend ervaar: vrij zijn en mooi maken, dat zijn de woorden die ik bij geloven heb. Geloven moet mensen mooi maken, geloof moet mensen stevig maken, volwassen, bevrijden, kritisch, bevragend, oor hebben, aandacht. En als je al die woorden bij elkaar zet, nou dan kun je daar een woord opzetten: verrijzenis. Maar verrijzenis is meer dan alleen goed zijn voor elkaar en aandacht hebben voor elkaar. Verrijzenis wordt ons geschonken. Ik ben met Christus, gestorven, begraven en opgestaan: een diepere troost kan ik me niet voorstellen...”

Beste Harry,
Dank je wel voor de fijne ontmoeting en vooral ook voor het feit dat je zo vrijuit je geloof in, je gedachten over 'leven na de dood' met mij hebt gedeeld. Het heeft me veel gebracht. Van harte hoop ik dat het parochianen en andere lezers, net zoals het mij doet, zal sterken.

Margo Birkhoff

Harry geroepen, toen...

Een kleine wens...

Wat doe je voor iemand, waarvoor je verantwoordelijkheid voelt, en die ook een collega is, die 45 jaar priester is? Dat vroeg onze pastoor, Ronald den Hartog, zich af. Pastor Harry Huisintveld O.P. vierde zonder opsmuk en aandacht op 11 februari 2024, dat het 45 jaar geleden was, dat hij tot priester werd gewijd. U die Harry kent, voelt aan dat hij hieraan geen grote wensen verbond. Nee, slechts een bescheiden stuk in dit parochiemagazine, waaruit blijkt, wie hij is en wat hem ten diepste drijft en ontroert. Harry reikte deze tekst zelf aan. Het is een door hem samengevatte tekst uit het boek 'Dagboek van een dorpspastoor' van de Franse schrijver Georges Bernanos. Leest u het met intense aandacht... Beste Harry, VAN HARTE GEFELICITEERD, en dat je nog lang in onze parochie mag assisteren. Margo Birkhoff

In het Dagboek van een dorpspastoor van Georges Bernanos vertrouwt de pastoor van Torcy ergens aan zijn jongere medebroeder in een gesprek zijn gedachten over de roeping toe. 'Ik heb,' zegt de pastoor tot hem, 'veel over de roeping nagedacht. Wij zijn allen geroepen, dat is juist, alleen niet allemaal op dezelfde manier. En om de kwestie eenvoudig te maken: ik begin te proberen, aan ieder van ons in het evangelie zijn ware plaats te geven. Ik zeg tegen mezelf, dat onze Heer lang voor onze geboorte - om in menselijke taal te spreken - ergens in Bethlehem, in Nazaret, op de wegen van Galilea of daar in de buurt ons heeft ontmoet. Op een van die dagen heeft zijn blik op ons gerust, en al naar gelang de plek, het uur, de omstandigheden, heeft onze roeping haar eigenlijke karakter gekregen. Je moet mij goed begrijpen! Ik zeg je dat niet als theoloog. Ik denk eerder, ik stel me voor, of ik droom, noem het zoals je wilt: als onze ziel, die het niet vergeten is, die het zich altijd herinnert, ons arme lichaam door de ene eeuw heen naar de andere zou kunnen slepen en dat de reusachtige helling van tweeduizend jaar omhoog zou kunnen laten klimmen, dan zou ze zonder enige omweg, leiden naar dezelfde plek, waar toen al de Heer ons heeft aangekeken.' Er bestaat geen mooier beeld voor wat het 'rijk Gods', de 'koninklijke heerschappij' van Jezus betekent: dat ieder mens zichzelf op een heel bepaalde plaats in het evangelie terugvindt. Dit, dat God hem met de ogen van Jezus heeft aangekeken, dat is heel zijn aanzien; en dat de Heer ook hem heeft geroepen, dat is zijn roeping, zijn hele geluk, de beaming van zijn eigen leven. Zo schrijft de dorpspastoor later na dit gesprek in zijn dagboek: 'ik huilde...

De waarheid is, dat ik van het begin af aan op de Olijfberg ben... Ik had er tot nu toe nog nooit aan gedacht, en ineens... heeft onze Heer mij bij monde van mijn vriend en leermeester de genade verleend te weten, dat niets mij van de, voor alle eeuwigheid uitverkoren, plek zal kunnen losrukken, dat ik de gevangene ben van Gethsemane, van de heilige doodsangst.' Dit alleen te weten: niemand kan mij meer van de persoon van de Mensenzoon scheiden - dat is het koningschap van Jezus. Het is de dorpspastoor nog vergund, in zijn laatste dagboek aantekening deze woorden te schrijven: 'Het eigenaardige wantrouwen, dat ik tegen mijzelf, tegen mijn persoon koesterde, begint in het niets op te lossen, en dat waarschijnlijk voorgoed. Deze strijd is afgelopen. Ik begrijp die niet meer. Ik ben met mezelf verzoend, verzoend met dit arme sterfelijke omhulsel. Het is gemakkelijker dan men denkt, zichzelf te haten. De genade bestaat hierin, dat men zichzelf vergeet. Maar als alle trots in ons was gestorven, dan was de genade van alle genaden, zichzelf deemoedig lief te hebben als een willekeurig, zij het ook nog zo onbelangrijk deel van de lijdende ledematen van Christus.' Zichzelf zo te kunnen zien, dat houdt alles in wat wij aanduiden met vergeving, geloof, opstanding, alsof heel ons leven voor zichzelf doorschijnend en in zich begrijpelijk werd, alsof vanaf dit ogenblik alles eigenlijk pas zijn zin kreeg, en alsof wij nu pas op die kracht waren gestoten die in ons allen leeft, de kracht die ons helpt, alle lijden en angst te overwinnen. Die macht is onverwoestbaar; geen mens vermag die aan te tasten; want deze macht komt van God zelf, ze is het wonder van onze lege handen en de gedaantewisseling van onze armoede.